

Samenvatting uitspraak klachtencommissie van 1 mei 2024

De klacht betreft de verplichte medicatie in de vorm van een depot en een schorsingsverzoek. Klaagster is bereid de medicatie oraal in te nemen, ook na ontslag, en wil bewijzen dat ze dit kan volhouden. Ze benadrukt dat ze al 19 jaar van de harddrugs af is en dat ze in staat is gezonder te leven en afspraken na te komen.

Beklaagde beschrijft klaagsters uitgebreide psychiatrische voorgeschiedenis, waaronder schizofrenie en verleden middelenmisbruik. De afgelopen twee jaar is klaagster viermaal opgenomen wegens psychotische ontregeling. Vrijwillige behandeltrajecten mislukten doordat klaagster steeds stopte met medicatie, wat opnieuw tot psychoses leidde. Beklaagde acht orale medicatie in een ambulante setting onverantwoord en onveilig, gezien klaagsters consistent gebrek aan ziektebesef en aanhoudend cannabisgebruik.

De commissie constateert dat het verlenen van de verplichte zorg gebaseerd is op een geldige machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel. Daarnaast voldoet de uitreiking van de artikel 8:9 brief aan klaagster op 18 april 2024 aan de wettelijke vereisten. Verplichte zorg is een ultimatum remedium en moet voldoen aan de principes van subsidiariteit, proportionaliteit en doelmatigheid.

Hoewel de commissie begrip heeft voor klaagsters angst voor depotmedicatie, acht zij de zorg onder de huidige omstandigheden noodzakelijk. Klaagsters herhaaldelijke stopzetten van orale medicatie leidde tot ernstige psychoses, waardoor minder belastende alternatieven onhaalbaar zijn. Depotmedicatie beoogt stabilisatie, zodat klaagster weer kan deelnemen aan het maatschappelijke leven. De commissie oordeelt dat de klacht ongegrond is.